

Sai naene tema kūsiist lahti kīskuda ja jooksis wålja õue, siis wöttis meeš kūünarpuu ja käärid, läks tema járele ja ajas teda õue páál taga, wišlaš kūünarpuu, kääridega ehk mis kätte juhtus, temale járele. Kui see pihta läks, naeris ta, aga kui mõõda läks, siis kirus ja wandus ta. Nenda kaua ajas ta teda taga, funi naabrid, kes seda kuulsiwad naesele appi tuliwad.

Råtsep sai jálle kohtu ette kutsutud ja temale tema tootust meeletuletatud.

„Kuusad isandid,” ütles ta, ma olen ju oma tootust kindlaste pidanud. Ma ’pole teda mitte peksnud, waid õnne ja õnnetust temaga jautanud.” — „Kuidas nenda?” küsisis kohtunik, „sinu páale on ja suur kaebtus töstetud, et sa oma naesele üleköhut tegema pidada? Råagi wålja.” — „Ma ei ole teda mitte lõbnud ega peksnud,” kostis råtsep, „waid, kui ta wahest n'a imelik wålja nägi, tema juuksed oma loodud kammiga natukene silitanud. Ma ei wõi ju seda näha, kui mu naese páá, kes isi meistre emand peab olema,

nenda saßenud on. Kui ta isi nenda hooletu on, siis on minu kohus teda õpetada. Ja kui ta seda teha ei lasknud, wålja jooksis, läksin ma tema járele, teda tema kohususse tagasi sundima, ja üsna hääste mõteldud meeletuletuseks, temale, mis m'ul sell' korral peusse puutus, járele wiškanud. Läks see otse, siis oli see minu õnn ja tema õnnetus, läks aga mõõda, siis oli see tema õnn ja minu õnnetus. Nenda olen ma temaga röömu ja kurbtust, õnne ja õnnetus jautanud. Ets see ole abielurahwa kohus nenda elada?”

Kohtuwanemad ei olnud aga seesuguse was-tusega sugugi rahul, waid lasksiwad temale tema teenitud palka auusaaste wåljamaksta. — See kulus fa niisuguse nurjatuma mehele ára.

Kuidas metspartisi hõlpsaste püüda.

Seda kunsti on üks Baierimaa falamees, nimega Anton Delmeier ülesleidnud. Ta